

810 Ó Maria, útočiště naše

transpozice -1

1. Ó Ma - ri - a, ú - to - čiš - tě na - še, an - děl Pá - ně

te - be pozdravil: Pan - no, z Du - cha poč-neš Me - si - á - še,

a - by z lid - stva těž - ké vi - ny smyl. U - slyš, Mat - ko,

na - še vroucné zpě - vy, při - mlou - vej se za nás, dě - ti E - vy,

ať nám Syn tvůj, divem zploze - ný, o - tev - ře ráj hříchem ztra - ce - ný.

2. Mudrci se zbožně, Matko blahá,
poklonili tvému Dítěti;
moudří posud jeho slova drahá
ukládají věrně v paměti.
Oblohy a země krása zhyne,
slovo tvého Syna nepomine;
pros, ať světlo jeho učení
na cestu nám svítí k spasení.
4. V chrám jsi vedla Syna, zbožná Panno,
aby v domě Otce přebýval,
rozjímal, co v Písmech svatých psáno,
hořel ohněm modliteb a chval.
I nás nyní přiveď k Synu svému,
z čisté lásky pro nás vtělenému,
ať se jemu zasvěcený chrám
stane milým domovem i nám.
3. Když jsi v chrámě svoje nemluvnátko
Simeonu v lokty vkládala,
tehdy jsi též, přeblažená Matko,
sebe Pánu v oběť dávala.
S tebou chceme Bohu v oběť nésti
svoje síly, snahy a bolesti,
chceme vždy jen Krista milovat,
jemu stále žít a umírat.
5. Syn tvůj milý ve smrtelném boji
tobě Jana za ochránce dal,
nám pak všem své tělo a krev svoji
na památku muk svých odevzdal.
Ó náš Jezu Kriste, hřeby spjatý,
nejsme hodni jísti pokrm svatý;
řekni však jen slovo jediné
a náš hřích a neduh pomine.
6. Když pak Syn tvůj zvolal: Dokonáno!
v těžkých mukách, v hrozném trápení,
útěchu jsi měla, svatá Panno,
že tak získal lidstvu spasení.
Vypros nám, ať v dobrou prospíváme,
pozemskou pouť šťastně dokonáme,
aby nám dal Syn tvůj na trůnu
s tebou věčné slávy korunu.

2. Mudr-ci se zbož - ně, Matko blahá, po - klo - ni - li tvé - mu Dí - tě - ti; moud -

ří po - sud je - ho slo - va drahá u - klá - da - jí věr - ně v paměti. Ob -

lo - hy a ze - mě krása zhy - ne, slo - vo tvé - ho Sy - na ne - po - mine; pros,

ať svě - tlo je - ho u - če - ní na ces - tu nám sví - tí k spase - ní.

3. Když jsi v chrá-mě svoje nemluvnát - ko Si - me - o - nu v lokty vkláda-la,

teh - dy jsi též, přeb-la-že-ná Mat - ko, se - be Pá - nu v oběť dá-va-la.

S te-bou chce-me Bohu v oběť nés - ti svo - je sí - ly, snahy a boles - ti,

chce-me vždy jen Krista mi-lo-vat, je - mu stá - le žít a u - mírat.

4. V chrám jsi ved - la Sy-na, zbožná Pan - no, a - by v do - mě

Ot - ce pře-bý-val, roz - jí - mal, co v Písmech svatých psá - no,

ho - řel oh - něm mod-li - teb a chval. I nás ny - ní

při-ved' k Synu své - mu, z čís - té lás - ky pro nás vtě-le - né - mu,

ať se je - mu za-svě-ce-ný chrám sta - ne mi - lým do-movem i nám.

5. Syn tvůj mi - lý ve smr-telném bo - ji to - bě Ja - na

za o-chránce dal, nám pak všem své tě - lo a krev svo - ji

na pa - mát - ku muk svých o - devzdal. Ó náš Je - zu

Kriste, hře-by spja - tý, nej - sme hod - ni jís - ti po-krm sva - tý;

řek - ni však jen slo-vo je-di-né a náš hřích a neduh po-mi-ne.

6. Když pak Syn tvůj zvo-lal: Do-ko-ná - no! v těž - kých mu - kách,

v hrozném trá-pe-ní, ú - tě - chu jsi mě-la, sva-tá Pan - no,

že tak zí - skal lid-stvu spa-se - ní. Vy - pros nám, ať

v dobru pros-pí - vá - me, po - zem - skou pouť šťastně do-ko-ná - me,

a - by nám dal Syn tvůj na trůnu s te-bou věč - né slá-vy ko-runu.